

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

- Άκτιστος:** ο όρος αυτός χαρακτηρίζει κάποιον που δεν οφείλει την ύπαρξή του σε κάποιον άλλο. Έτσι άκτιστος, αυτοδημιούργητος, αυθύπαρκτος – χωρίς αρχή (Άναρχος) άρα και χωρίς τέλος – είναι μόνον ο Θεός.
- Ανάθεμα:** επίσημη απόφαση μιας Εκκλησίας με την οποία καταδικάζεται μια άλλη Εκκλησία ή αιρετικά πρόσωπα. Με το ανάθεμα αποκόπτεται η Εκκλησία ή ο αιρετικός από το Σώμα της Εκκλησίας και δε συμμετέχει σ' αυτήν. Το κόστος της αποκοπής αυτής μοιάζει με το κόψιμο ενός κλαδιού από τον κορμό δέντρου. Το δέντρο συνεχίζει να αναπτύσσεται, ενώ το κλαδί ξεραίνεται.
- Αποθέωση:** έκφραση μεγάλου ενθουσιασμού για κάποιον, απόδοση τιμών, θρίαμβος.
- Αρχισυνάγωγος:** ο επικεφαλής της Συναγωγής, δηλαδή του τόπου συνάθροισης των Ιουδαίων, όπου γινόταν η λατρεία, ιδιαίτερα την ημέρα του Σαββάτου.
- Δεισιδαιμονία:** πίστη σε μυστηριώδεις υπερφυσικές δυνάμεις, η οποία αποδίδει σε τυχαία γεγονότα, σε πράξεις ή σε αντικείμενα υπερφυσικές ιδιότητες, που μπορούν, δήθεν, να επηρεάσουν αρνητικά τη ζωή του ανθρώπου. Πρόκειται για μια αντίληψη η οποία στηρίζεται στον παράλογο και υπερβολικό φόβο.
- Δόγμα:** όρος που δηλώνει την πίστη στην αλήθεια του Χριστιανισμού, όπως έχει καταγραφεί στην Αγία Γραφή και έχει διατυπωθεί από την Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία με τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, και έχει αναπτυχθεί από την εκκλησιαστική παράδοση. Είναι αναλλοίωτες και ζωτικές αλήθειες απαραίτητες για τη σωτηρία του ανθρώπου, και οι οποίες δεν επιδέχονται αλλαγές.
- Δογματική:** Η διδασκαλία της Εκκλησίας σχετικά με τα δόγματα και την ανάπτυξή τους σε τρόπο υπάρξεως και ζωής από τον πιστό. Η δογματική εκθέτει μεθοδολογικά, οργανωμένες σε σύστημα και με ενότητα, όλες τις αλήθειες που περιέχονται στην αποκάλυψη του Θεού.
- Εθνικός:** όρος που δηλώνει κάθε άτομο που διατηρεί μια θρησκευτική και φιλοσοφική πίστη η οποία δεν αναφέρεται και δε συνδέεται με την πίστη στον Θεό των χριστιανών και με τον τρόπο ζωής που αυτή η πίστη υποδεικνύει. Ο όρος αναφέρεται στις γηγενείς θρησκευτικές εκδηλώσεις και δεν αποδίδεται σε πιστούς άλλων μεγάλων θρησκειών, π.χ. μουσουλμάνους, βουδιστές κ.ά..
- Ειδωλολατρία:** λατρεία ειδώλων, κατασκευασμένων ομοιωμάτων μιας θεότητας, τα οποία είναι φορείς του πνεύματος της θεότητας που αντιπροσωπεύουν.
- Ετερόδοξος (από πλευράς ορθόδοξης θεολογίας):** ο χριστιανός που δεν ανήκει στην Ορθόδοξη Εκκλησία.
- Λόγος Θεός:** ο όρος Λόγος χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη, στους Πατέρες της Εκκλησίας και, γενικότερα, στη χριστιανική θεολογία για να δηλώσει το πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Συνήθως, συνδυάζεται με το επίθετο «Θεός» για να τονίσει τον Ιησού ως το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε από τον ευαγγελιστή Ιωάννη (*Ιωαν.*

1, 1-14· *Α΄ Ιωαν.* 1, 1· *Αποκ.* 19, 13) και τους Πατέρες της Εκκλησίας για να σημειωθεί η διάκριση μεταξύ του Χριστού ως Υιού του Θεού και του Πατέρα Του, αλλά και η σχέση ομοουσιότητας του Υιού με τον Πατέρα Του.

Ησυχασμός: ασκητικό κίνημα που αναπτύχθηκε τον 14ο αιώνα στην Ανατολική Εκκλησία και αποσκοπεί στην πνευματική καλλιέργεια και ολοκλήρωση των ασκητών. Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της μοναστικής τάσης για πνευματική τελείωση είναι η ησυχία που κατακτάται με τη διαρκή επανάληψη της νοερής προσευχής («Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με»), με την καθαρότητα του νου και της καρδιάς και την πνευματική εγρήγορση. Οι μοναχοί που ακολουθούν αυτή την τάση ονομάζονται Ησυχαστές.

Θεοκρατία: η άσκηση πολιτικής εξουσίας από φορείς συγκεκριμένης θρησκείας, η ταύτιση της πολιτικής με τη θρησκευτική εξουσία.

Θύραθεν παιδεία: η μόρφωση και η καλλιέργεια που προέρχονται από σπουδές σε εκπαιδευτικό – πνευματικό χώρο του Ελληνισμού.

Ιδεολογία: απόψεις και αρχές (πολιτική, κοινωνική ή ηθική) τις οποίες υπηρετεί κάποιος με αφοσίωση, πίστη και ανιδιοτέλεια.

Καθαρήριο πυρ: κατά την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία είναι ο ενδιαμέσος τόπος στον οποίο εξαγνίζονται οι ψυχές που προέρχονται από την κόλαση, έτσι ώστε να καταστούν άξιες για τον παράδεισο.

Κτίσμα: καθετί δημιουργημένο και διαμορφωμένο σε κάποιο σχήμα ονομάζεται οικοδόμημα και κτίσμα, π.χ. ο άνθρωπος και η φύση είναι κτίση, κτίσματα-δημιουργήματα του Θεού.

Νωπογραφία (fresco): τεχνική της τοιχογραφίας που χαρακτηρίζεται από τοποθέτηση χρωμάτων, διαλυμένων σε νερό, πάνω σε νωπό ασβεστοκονίαμα.

Ομολογία: ο όρος αρχικά χρησιμοποιήθηκε για τη δημόσια δήλωση προφορικός ή γραπτώς της χριστιανικής πίστης. Αργότερα και μέχρι σήμερα, ο όρος χρησιμοποιείται κυρίως για να δηλώσει την πίστη των διαφορετικών Προτεσταντικών Εκκλησιών.

Ουνία: λατινικός όρος που χρησιμοποιήθηκε από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία για τους Ορθόδοξους που αναγνώρισαν το πρωτείο του πάπα και έχουν εκκλησιαστική κοινωνία με την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία μετά το Σχίσμα του 1054. Οι Ορθόδοξοι αυτοί ονομάζονται Ουνίτες ή Ελληνόρρυθμοι Καθολικοί. Ουνία ονομάζεται, από την πλευρά της Ορθόδοξης Εκκλησίας, και η προσπάθεια κάποιων Ρωμαιοκαθολικών να εμφανίζονται ως Ορθόδοξοι με σκοπό τον προσηλυτισμό Ορθοδόξων.

Ουσία – φύση: είναι η αληθινή σύσταση ενός πράγματος. Με τους όρους αυτούς εκφράζεται η βαθύτερη έννοια, το κυριότερο στοιχείο μιας πραγματικότητας. Για τον άνθρωπο παντελώς άγνωστη και απλησίαστη – αμέθεκτη – είναι η ουσία του Θεού, εφόσον αποτελεί το βαθύτερο «είναι» Του.

Πατέρες της Εκκλησίας: όσοι διακρίθηκαν για την αγιότητα, την καθοδήγηση και τη διδασκαλία των πιστών. Οι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας με το χάρισμα να ερμηνεύουν την αλήθεια του Θεού και να αντιμετωπίζουν θεολογικές κρίσεις στην Εκκλησία κατευθύνουν πνευματικά τους πιστούς.

Παυλικιανοί: αίρεση στη Μ. Ασία του 7ου μ.Χ. αιώνα, η οποία θεωρούσε τον Χριστό απλό άγγελο, απέρριπτε την Παλαιά Διαθήκη, το μοναχισμό, τα μυστήρια της Εκκλησίας, τις εικόνες, την προσκύνηση των αγίων και της Θεοτόκου κ.ά. Η ονομασία τους τούς συνδέει με τον Απ. Παύλο για τον οποίο έτρεφαν μεγάλο σεβασμό. Αποδέχονταν από την Καινή Διαθήκη μόνον τα Ευαγγέλια που περιέχουν τα λόγια του Κυρίου και τις επιστολές του Απ. Παύλου.

Προσήλυτοι: οι εθνικοί που ασπάστηκαν το Μωσαϊκό Νόμο χωρίς να ενσωματωθούν στον Ιουδαϊσμό. Πολλοί από αυτούς, στη συνέχεια, δέχτηκαν το χριστιανικό μήνυμα.

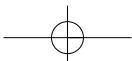
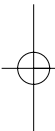
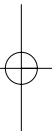
Σύμβολο της Πίστεως: σύντομο ομολογιακό κείμενο στο οποίο αναφέρονται τα βασικά δόγματα της χριστιανικής πίστης, το «πιστεύω». Το πιο γνωστό Σύμβολο είναι το Σύμβολο «Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως» (325 και 381).

Τριαδολογικές αιρέσεις: αιρέσεις που αμφισβήτησαν την ισότιμη σχέση των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδας. Οι κυριότερες είναι ο Αρειανισμός (άρνηση θεότητας του Χριστού) και η Πνευματομαχία (αμφισβήτηση της θεότητας του Αγίου Πνεύματος).

Υπερώ: μικρό διαμέρισμα που βρίσκεται κάτω από τη στέγη και πάνω από όλους τους ορόφους ενός οικοδομήματος.

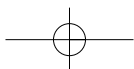
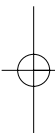
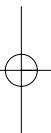
Υπόσταση – πρόσωπο: ταυτόσημοι φιλοσοφικοί όροι με τους οποίους η Εκκλησία διατύπωσε το τριαδολογικό και χριστολογικό δόγμα. Δηλώνουν μια ιδιαίτερη ύπαρξη, η οποία υπάρχει από μόνη της, έχει αυτοσυνειδησία και αυτοπροσδιορίζεται με ελευθερία. Οι όροι στη χριστιανική δογματική χρησιμοποιήθηκαν για να δηλώσουν ότι ο Θεός είναι ένας στην ουσία του, αλλά και Τριαδικός, δηλαδή τρία πρόσωπα - τρεις υποστάσεις: Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Το ίδιο ισχύει και για την ανθρώπινη φύση που είναι μία και κοινή – όλοι οι άνθρωποι συμμετέχουν σ' αυτήν, αλλά οι ανθρώπινες υποστάσεις - πρόσωπα είναι πολλές/ά (έτσι, όλοι είμαστε άνθρωποι, αλλά άλλος είναι ο Γιώργος, ο Κώστας, η Σοφία κ.ο.κ.).

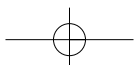
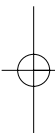
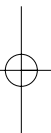
Χριστολογικές αιρέσεις: αιρέσεις που αμφισβήτησαν την ένωση των δύο φύσεων (θείας και ανθρώπινης) αλλά και των δύο θελήσεων και ενεργειών στον Χριστό, με αποτέλεσμα να θεωρούν τον Χριστό είτε μόνο άνθρωπο (Νεστοριανισμός) είτε μόνο Θεό (μονοφυσιτισμός).

ΠΗΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

- Ελληνική Τέχνη. «Βυζαντινές Τοιχογραφίες»*, Εκδοτική Αθηνών, 1994.
- Οι Θησαυροί του Αγίου Όρους. Εικονογραφημένα χειρόγραφα*, Εκδοτική Αθηνών, 1991.
- Οι Θησαυροί της Μονής Πάτμου*, Εκδοτική Αθηνών, 1988.
- Το Μουσείο του Βατικανού*, εκδόσεις Τζιαμπίρης – Πυραμίδα Θεσσαλονίκη, 1994.
- Σινά. Οι Θησαυροί της Μονής*, Εκδοτική Αθηνών, 1990.
- Θησαυροί του Αγίου Όρους*, Θεσσαλονίκη 1997.
- Αξιωτάκη Α., *Η Νέα Μονή της Χίου (Σύντομο οδοιπορικό)*, Χίος 1991, β' έκδοση.
- Εγκυκλοπαίδεια των Θρησκειών*, εκδ. Αλκυών, Αθήνα 1994. τόμοι 1-4.
- Παγκόσμιος Ιστορία Τέχνης*, Εκδοτικός οργανισμός «Χρυσός Τύπος» Α.Ε., Αθήνα 1977, τόμοι 4,7,8,9.
- Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, « Εκδοτική Αθηνών» Α.Ε., Αθήνα 1975, τόμοι Ζ, Η, Θ, Ι.
- Ταχιάου Α. Α., *Κύριλλος και Μεθόδιος οι Θεσσαλονικείς. Η βυζαντινή παιδεία στους Σλάβους*, Θεσσαλονίκη 1989.
- Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, *Επτά Ημέρες* 2/7/1998, 15/4/2001, 20/12/1998, 3/10/1999.
- Αγία Γραφή –Βίβλος. Αιολογραφίες*, εκδόσεις Κουμουνδουρέας, χ.χ.
- Περιοδικά «Ε» της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας.
- National Geographic*, November 1995.
- Chatzidakis Manolis (gen. ed.), *Hosios Loukas, Byzantine art in Greece*, P. H. Melissa, 1997, Athens, Greece.
- Art and History of Assisi*, Casa Editrice Bonechi, Florence, Italy, 1995.
- Chiarelli R., *Storia e Capolavori di Verona*, C.E. Bonechi, Firenze, 1994.
- Masterpieces in the Pitti Palace museum*, C. E. Bonechi, Florence 1994.
- Περιοδικό «*Experiment-Γαίωμα*», τεύχ. 1ο (1ος-2ος 1996), τεύχ. 5ο (9ος-10ος 1995), τεύχ. 2ο, (3ος-4ος 1996).
- Gombrich E. H., *Το Χρονικό της Τέχνης*, Μ. Ι. Ε. Τ., Αθήνα 2003.
- Θησαυρός Βιβλικών Εικόνων*, εκδ. Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, έκδ. Α', Αθήνα 1992.
- Ημερολόγιο 2003* με θέμα: Καπεσοβίτες ζωγράφοι. Πολιτιστικός σύλλογος Καπέσοβου «Ο Αλέξης Νούτσος».
- Ιστοσελίδα www.e-yliko.gr του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων.
- ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ. *Περιήγηση στη χριστιανική Ανατολή*, εκδόσεις ADAM, Αθήνα 1991.

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

ΒΙΒΛΙΟΣΗΜΟ

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.